

ve besøgte, saa at vi kan have en god Samvittighed, og Verden lære Sandheden at kende.

Jeg foreslaar, at alle de kæmpende Stater skulde indbyde Delegerede fra de neutrale Stater til at besøge deres Fangelejre. Paa den Maade kunde de krigsførende Folk beskytte sig mod ufortjente Beskyldninger. Jeg antager ogsaa, at England vilde kunne bevise, at det ikke staar tilbage for andre Nationer i Menneskelighed.

Maaske vil De kunne formaa Deres Land til at gaa ind paa dette Synspunkt.

Af et Brev fra Frau Marianne Hainisch til Henni Forchhammer.

— — — Den nuværende Krigsførelse er i Sandhed rædselsfuld, og der er saa mange af vore kære, som lider under den. — — — I økonomisk Henseende gaar det ret godt, om end enkelte Levnedsmidler er blevet dyrere, saasom Mel, Kød, Æg og Smør. Vi arbejder nu paa at hjælpe Husmødrene til at blive sparsommeligere.

De fattige bliver ganske vist ikke rigelig forsørgede, men har dog Tag over Hovedet, og behøver ikke at sulte.

Kvinderne arbejder sammen med Myndighederne. Lige i Øjeblikket er det mest paakrævet at skaffe Soldaterne varmt Undertøj. Der strikkes baade af lønede og frivillige Kræfter; desværre er Uldforraadene næsten opbrugte, og vi stræber at finde noget, der kan bruges i Stedet.

Selskabelighed er der naturligvis ikke noget af, men vi holder vore Møder, der tjener til at udbrede Kendskab til Hjelpearbejdet og hverve Deltagere dertil.

Maatte vore Efterkommere dog blive forskaanede for Krig! Vi Kvinder maa betragte det som vor Opgave at opdrage Ungdommen for Freden; det vil da fremfor alt være nødvendigt at befri den for Stormagtsdrømmene. Hvor godt har ikke Danmark, Holland og Schweiz det! Et Land behøver sandelig ikke at vokse i det uendelige i Indbyggerantal og Størrelse for at huse lykkelige Indbyggere.

De Opgaver, som vi staar overfor, er af største Betydning; aldrig har jeg som nu følt, hvad Kvindepligt er.

## Fra Rigsdagen.

—o—

Kultusministeren kom under 1. Behandling af Finanslovsforslaget ind paa det i den senere Tid stadig tilbagevendende Spørgsmaal om Manglen paa Tilgang til det theologiske Studium, og den deraf opstaaede Præstenød. 12—13 Kapellanembeder staar for Øjeblikket ledige, skønt de har været opslaaede flere Gange. Man maatte derfor, sagde han, være forsigtig med Bevillinger til Opførelse af nye Kirker, idet det jo ikke godt kan nytte at have en Kirke, naar man ikke har en Præst til at sætte i den. Hertil svarede Folketingsmanden for Nørresundby, Nørgaard:

»Dernæst mente den højtærede Minister, at det ikke gik an at bygge flere Kirker, thi vi havde ingen Præster at ansætte ved dem. Nu er det, synes det mig, en noget mærkelig Tankegang, at man i Øjeblikket og maaske i flere Aar skal lade være med at bygge Kirker, fordi man maaske ikke kan faa Præster ansat ved dem. Det kunde jo, hvis man tager Konsekvensen af Tanken, føre til, at man ogsaa maatte rive en hel Del af de nuværende Kirker ned. Nej, der er en anden Udvej, som den højtærede Minister kunde have anvist. Han kunde have sagt: Saa maa vi virkelig se os om efter nye Præsteemner, saa maa vi virkelig tænke over, om der ikke kunde være Lægsmænd, der var skikkede til at blive ordineret og ansat som Præster i Folkekirken.

Vi er ganske enige med det ærede Medlem i, at man bør se sig om efter nye Præsteemner. Men hvorfor henvende sig til Lægprædikanterne, naar der er Kvinder nok, som vil underkaste sig den theologiske Eksamen, saa snart der aabnes dem Adgang til et Præstekald.

## Beretningen fra det nordiske Møde.

Bestilte Eksemplarer bedes afhentede fra d. 3. December paa D. K.s Hovedkontor. — Udenbys Bestillinger sendes mod Opkrævning, — ligeledes indenbys, der ikke er afhentede inden 10. Dec.

## Kvindens Stilling i Birma.

—o—

(Sluttet.)

Mænd, der er under Tøflen, er ingenlunde sjældne i Birma, og selv Kong Theebow, den sidste birmanske Konge, maatte tjene som Eksempel i den Retning. Han var den eneste af de birmanske Konger, som kun havde én Hustru. Dronningen tillod ham ikke at have flere, og hun og hendes Moder var i Virkeligheden dem, som regerede Landet.

Birmansk Lov tillader Polygami, men det praktiseres ikke, da det anses for en Skam, om en Mand har mere end én Hustru. Ægteskab med Moder, Datter, Halvsøster, Tante, Bedstemoder og Sønne- eller Datterdatter er ikke tilladt. Derimod kan en Søn gifte sig med sin Stifmoder. Det siges udtrykkelig i Dammathat.

De fleste Mænd gifter sig, naar de er 18—19 Aar, Pigerne, naar de er 13—14. Hos os er det Kvinden, der medbringer Udstyret, og hun tager Bolig i Mandens Hjem, men i Birma er det Manden, der drager til Brudens Hjem, og han maa medbringe et standsmaessigt Udstyr fra sin Familie. Naar en ung Mand har faaet Kærlighed til en Kvinde, er det første, han gør, at sende nogle gamle Mænd hen at tale med hendes Forældre om Sagen. Er de og deres Datter tilfreds med Partiet, kommer Giftermaalet straks i Stand, og Brudgommen drager da, ledsaget af Slægt og Venner, til sin Svigerfaders Hus, hvor han bliver boende i tre Aar. Naar de tre Aar er gaaet, kan han tage sin Hustru med sig og rejse hen, hvor han vil. Er Hustruen eneste Datter, bliver de som Regel boende til Forældrene dør. Ofte hænder det ogsaa, at Giftermaal indgaas uden Forældrenes Samtykke, ja, endogsaa mod de-